

Primavera fosca

El seu pare és el primer home que coneix: una veu greu i celles poblades, bellament arquejades sobre uns somrients ulls negres. Una barba que punxa quan ell li fa un petó. Una olor de tabac, de cuir i d'aigua de Colònia. Les seves botes grinyolen, la seva veu és fosca i càlida. La seva tendresa és alhora tempestuosa i estranya. Juga amb la coseta que hi ha dins del bressol. Ella l'estima des del primer instant. Quan ella neix, ell torna a casa de la guerra. La primera impressió que en té és profunda i inoblidable. El prefereix a totes les dones que l'envolten. La seva olor, les seves mans, fortes i de dits llargs, la seva veu greu!

Però aviat, en fer-se gran, s'adona, dolorosament sorpresa, que ell mai no és a casa. L'enyora. És car de veure i, quan algú és car de veure, se l'enyora més. Quan es retroben després d'una llarga absència li besa la mà com a una gran dama. Ella se sent infinitament atreta per ell, que marxa de la llar inquiet, i després de mesos torna, feliç i bronzejat.

Ella no sap amb qui passa el temps. Comprèn que qui és car de veure i s'envolta de misteri genera una gran força d'atracció: aquesta és la primera lliçó que aprèn. Ell convida els seus amics a casa i l'anomenen «princesa». La llancen enlaire i ella, que confia plenament en tot allò que ve dels homes, en el darrer instant abans de la caiguda, veu que l'agafen. A ulls seus, l'home esdevé un gran

mag, un ésser que pot aconseguir qualsevol cosa, fins i tot el més impossible. Quan ella té dos anys sent per primer cop una cançó. Acaba la guerra. La porten en un cotxet cap a una terrassa del carrer, passen davant d'una on seuen, a cobert, soldats grisos amb les seves armes.

Aquests homes canten una antiga cançó militar, que sona encara més melancòlica i tràgica en travessar el dia gris de pluges: deu mil homes de maniobres, badam-badum, de maniobres, badam-badum... La minyona deixa anar el cotxet, seu sobre la tàpia del jardí i arrenca a plorar. La petita comença a cridar el seu pare, com si la vida d'ell correngués perill. Té el pressentiment que passarà alguna cosa horrible.

Però acaba la guerra i el seu pare retorna. Més seriós i esquifit, seu a l'escriptori. És una taula enorme, plena de papers. Un llum amb una pantalla verda li il·lumina el rostre, bell i trist. Sembla malalt. Ella no sap que quan es va posar a cridar, ell es debatia entre la vida i la mort per culpa del tifus.

Seu entre les ombres dessota l'escriptori del seu pare i li acaricia les sabates llueents. L'observa, com fa amb tothom que viu a la casa. Hi ha altres dones i altres homes. Amb ocupacions diverses. Quan se'n va a la seva cambra i s'adorm, observa els travessers de la finestra, que formen una creu. Arran de la forma de la creu pensa en l'home i en la dona: la línia vertical és l'home i l'horitzontal és la dona. El punt on es troben simbolitza un secret. (Ella no en sap res, de l'amor.) Els homes duen pantalons; les dones, faldilla. Allò que amaguen els pantalons ho descobreix observant el seu germà. Allò que veu entre les cames del seu germà li recorda una clau i ella té el pany sota la panxa. Com tots els infants, descobreix la diferència entre els sexes. Tota sola, quan ningú l'observa, ressegueix la biblioteca del seu pare per trobar-hi imatges esclaridores. Hi descobreix una enciclopèdia i unes figures que s'assemblen a ella i al seu germà.

Comença una llarga fase dominada pel símbol del cos masculí. Una fascinació total. El seu pare, a qui observa amb indiscreció mentre es vesteix, sospita la seva intenció de descobrir allò que està prohibit i es tapa el sexe, avergonyit. Però ella sent una curiositat infernal. Un llarg matí de diumenge la nena s'apropa al llit de la seva mare i s'esglaia davant aquell cos gran i gras que ja ha perdut tota la bellesa. La mare, disgustada, s'abalança sobre la petita amb la boca oberta i humida, on serpeja una llengua llarga i nua, llarga com el que el seu germà amaga sota els pantalons. Horroritzada, la nena cau del llit, molt pertorbada. En aquest moment neix una profunda i irremeiable aversió cap a la mare i cap a les dones. Encara no sap que el matrimoni dels seus pares és un fracàs. Ho sospita quan el seu pare porta una desconeguda, maca i elegant, que li regala una nina gran i cara. Amb set de venjança i presa de la desesperació per la terrible situació a casa, ella agafa un ganivet i treu els ulls a la nina. Li obre el ventre i li estripa el vestit, que semblava costós. Cap adult fa esment de la destrossa. Ella observa el seu pare, com es perd en la mirada d'aquesta senyora i com ja no percep la presència de la petita. Sumida en una terrible solitud, comença a odiar el món dels adults. Llavors apareix el marit de la senyora —un escandinau robust i ros platinat—, i la seva mare centra l'atenció en ell, com si fos d'allò més natural. Ara a casa hi ha dues parelles que no amaguen la seva relació. Per treure's la nena de sobre, la mare l'envia al llit després d'esmorzar. Impossibile dormir en aquella cambra tan fosca. Pensa en alguna cosa que li serveixi de complement. S'emporta al llit tots els objectes allargats i durs que hi troba, i se'ls clava entre les cames: unes tisores fredes i brillants, un regle, una pinta i el mànec d'un raspall. Mirant les travesseres de la finestra, cerca un complement masculí: cavalca sobre la gèlida barana metàl·lica del llit, es treu la cadeneta d'or del

coll i se la refrega entre les cames. Es toca febrilment fins a fer-se mal. Es lleva d'amagat i fa lliscar el seu cos pel passamà de les escales. Coneix la luxúria per primera vegada en somnis i de llavors ençà té la capacitat de tornar a sentir-la sempre que ho desitja.